13de. Jaargang | Curacao den 23n Mei 1896 | No 647

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD, VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl. 0,50 voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, No 129.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,20.
Un anuncio di 1 té 7 regel fl. 0,50, cada regel mas fl. 0,07½.

DE GEEST DER WAARHEID.

———o———

De waarheid is zoo schoon, dat ook zij, die voor hun hartstochten of van logen leven, steeds beweren en vaak half wanen, dienaars en dienaressen der waarheid te zijn. Waar de mensch zijn denken en willen niet regelt naar de waarheid, tracht hij de waarheid naar zijn denken en willen te plooien. Zoo zinkt de leer met het leven.

Is dit niet de gang der wereldgeschiedenis vóór Christus?

De H. Paulus tuchtigt in zijn ernstige taal de oude volkeren, omdat zij "de waarheid Gods verwisseld hebben voor de logen, en het schepsel geëerd en gediend boven den Schepper". Maar het Christendom veroordeelde niet alleen de oude dwaling: tevens verbreidde het met onbluschbaren ijver en offervaardige liefde de nieuwe Openbaring der waarheid in Christus. Het Evangelie was meer dan kritiek; het was stichting.

Een stem moest uitgang over de aarde. Nu echter was het reeds *Pentecoste*, de *vijftigste dag* sedert het Pascha der Joden en 's Heeren Kruisdood. Jerusalem wemelde van vreemdelingen; zij vierden de eerstelingen van den tarwe-oogst en herdachten de wet van Sinaï, als in oude dagen: doch waar rijpte het zaad, door den goddelijken Zaaier op den wereldakker gestrooid? Waar vernam men de machtige stem der nieuwe Wet? Waar sprak luider dan Sinaï de Geest der waarheid?

———

Het was negen uur des ochtends. Jerusalem en de tempel baadden zich in het warme zomerlicht; onmetelijk, wolkenloos welfde zich het azuur over de juichende hoofdstad, over de rustende heuvelen en velden, waar de oogst was gerijpt.

Daar klonk de beloofde stem, die over geheel de aarde zou uitgaan: de stem der Apostelen, de stem van Petrus. De geest der waarheid sprak tot de wereld; alle volkeren en talen werden geroepen, om *een* te zijn *in de waarheid*. In volle kracht verscheen de Kerk Gods aan de menschheid: zij, het tegenbeeld van Babel, het nieuw Jerusalem. Het was het feest van den H. Geest, den Vertrooster, het eerste christelijk Pinksterfeest.

Wie kon nu de kracht des Allerhoogsten weerstaan?

Tegenstand, zonder twijfel, kwam er, rusteloos, hevig, zonder einde. Het zwaard werd uit de scheede getrokken: alle onedele driften knarsetandden tegen de leer van het Kruis: geen haat was vinnig, geen laster afschuwelijk, geen verguizing laag genoeg tegenover de goddelijke Waarheid. Als weerlooze schapen werden de Christenen ter slachtbank geleid; de H. Kerk bloedde uit duizend wonden. Nochtans bestierf het woord des geloofs niet op hare lippen. Zij leed en zij leerde, gelijk de H. Geest haar ingaf te spreken, om aldus de volkeren te verzamelen in de eenheid des geloofs. Immers was dit niet hare zending?

Daar rustte zegen op dien strijd.

Het Rome der Cesars, het Babylon, zoo trotsch met zijn in marmeren tempels gezetelde dwalingen, viel, verging. Over de jeugdige volkeren van Europa straalt het nieuwe Rome als eene zon; de groote maatschappij der geesten vormt zich, krachtig, vol uitingen van hoog en bloeiend leven; de Middeleeuwen zijn aangebroken als een dageraad. De Geest der waarheid verbindt de zielen in de eenheid des geloofs.

———

De XVIe eeuw begon. Een man verliet zijne kloostercel. Hij zag den H. Geest niet in de Kerk, maar zegde dien Geest der waarheid aan ieder zijner volgelingen toe. Zijn woord was de verdeeldheid zelve. In den beginne had God gesproken: *Het licht worde. En het licht werd*; voor de in Christus' hernieuwde wereld herschiep God het licht in de geestelijke orde, en de Kerk, stralende door den Geest der waarheid verdreef de Duisternis. Doch waar nu 's menschen eigen geest in de plaats was gesteld van den H. Geest, werd de aarde weder vormeloos en ledig, en lag er op den afgrond duisternis. Het nieuwe beginsel ontwikkelde zich meer en meer tot een baaierd; de eenheid werd verdeeldheid, de harmonie verwildering.

Gelukkig, niemand kon de belofte verijdelen: Ik zal U den Geest der waarheid zenden, opdat hij *blijve in eeuwigheid*. Naast de dwalingen bleef het ware geloof, naast de sekten de ééne ware Kerk. Haar ontbrak 's Heeren Pinkstergave nooit.

Nog schijnt haar licht in de duisternis dezer XIXe eeuw.

Hoevelen zien bij het ondergaan der laatste sterren, bij het wankelen aller overtuiging op godsdienstig en zedelijk gebied, weemoedig uit naar dit land van licht en leven, naar het beloofde Land, dat hunne vaderen verlieten, naar de eenheid der Katholieke Kerk, bij welke heil is voor tijd en eeuwigheid!

En Petrus verhief nogmaals zijne stem.

Tot de godsdienstige mannen uit alle volkeren en talen richtte Leo XIII zijn bemoedigend woord; naar het Westen, naar het Oosten klonk de stem des goeden Herders, opdat de afgedwaalde schapen zouden wederkeeren, dat het weder zijn zou: *een herder en eene kudde.*

Wij hebben dit jaar weder voor het Pinksterfeest den terugkeer afgebeden van allen tot den eenen H. Geest, die in de ééne ware Kerk leeft en leert en Zijne genadegaven schenkt. De grijze Opperpriester van het Vatikaan hief zijne bevende handen naar den Hemel, smeekend om heil en vrede voor de wereld. En allen, die zien, waar het heengaat met de wereld, hoe koud het ongeloof, hoe ellendig het bederf der zeden is, allen, die de grondslagen voelen schudden der maatschappij, — zij reikhalzen naar het uur der eenheid onder alle Christenvolken.

Is dit uur nabij? Velen, die buiten de Kerk staan, schijnen te verlangen naar het geloof der vaderen; overal zijn teekenen van verminderde afkeerigheid. Anderen daarentegen blijven, helaas, van verre; kweeken allerlei vooroordeelen stellen zich het tweespaltstoken tot levenstaak. Grootmoedig klopt het hart des Opperherders; de grijsaard te Rome is subliem in zijne liefde: Zij echter begrijpen niet wat hun tot vrede dient. Voor hen is Petrus, door Leo sprekend, de Antichrist. Hun ontredderd schip, aan alle kanten lekkend, zinkt meer en meer in den afgrond weg; maar zij vergeten het om de ark te beschimpen, die veilig en reddend langs de opgezweepte golven drijft.

Dit alles zou den moed ontnemen aan hem, die Gods hooge macht niet ziet in het wereldbestuur, over de menschelijke harten. Maar bij hen,

---

FEUILLETON

Di com papiamentoe ta bini na mundoe!

———o———

"Awor lo nan no tarda muchoe mas," mama Bosji dici, mientras el a kita tapadera for di wea di batata.

(Larga nos bisa promer, koe es koe ta sigi, a socede hopi tempoe pasar caba).

Tabata tempoe di primavera. Ningun nubia hende por a mira na cieloe. Ta p'esai podiser tabatin tantoe hende na caya bistir coe panja di Dia Domingo. No esai no por, hende di un pueblo sâ traha duroe den seman, i awor, cantando, sombre schuins ariba cabez jonkmannan ta pasa, mientras koe tin un pida papel coe un numero ariba i ta nifica koe nan mester bira soldá si of no.

Dos motiboe pa bebe i pa haci boroto un pa munstra su legria, otro pa kita su tristeza.

Un distancia di tres minuut for di e pueblo den un casita nan a drecha mesa pa bai come. Nan tabata warda solamente Pedro, jioe major, un jonkman leger i balente.

Mama Bosji tabata bai bini den camber pa drecha un of otro cos ainda, mientras su esposo—Gerardo — tabata para na porta pa mira, si Pedro no ta bini.

Di bez en cuando mama Bosji a bini mira tambe.

"Mira Gerardo, ata Piet Bevers".

Gerardo a bira i dici hariendo: "Zoo, Piet bo ta bolbe? Com bo ta bai na pueblo?

Un cara serio i tristoe tabata su respondi,

"Kiko tin!.... Kiko a socede?" Gerardo a puntra.

"Bo tin di bisa un cos? Papia!"

"Un....un disgracia grandi.".

Mama Bosji a bini mas acerca i temblando e ta puntra: "Basta no a socede nada coe Pedro."

"Un....un disgracia grandi," Piet ta ripiti.

"Mi Dios!" e mama ta grita, "e ta heridá, e ta ...."

"Bevers dici ketoe coe Gerardo: "Mi ta kere...., koe el a moeri....Ta e.... e mes."

"Morto! Mi jioe a moeri!" e mama, koe a tende toer cos ta grita. "O, mi kier mirele, bisa mi, na oenda el ta, pa mi bai."

"Bo a mirele Piet?" Bosji ta puntra, "bisa nos na oenda el ta, pa nos bai mirele."

"Na unda el ta?....Esai mi no sabi. Frans Matysen a conta mi toer esai, i bo ta comprende, koe...."

Ni tata, ni mama tabata scucha mas. Nan tabata na camina caba i tabata camna tantoe lihé koe nan biheza tabata permiti. Den algun seconde nan a jega na cas di Matysen.

"Anna!" e mama ta grita su bisinja, Anna mi jioe a moeri. Bo sa sigur na oenda su morto ta i com el a moeri. Bisa mi esai, ai bisa mi!"

Anna a parce toer spantar.

"No ta sigur ainda koe el a moeri," e dici, pero El tá maloe, su pechoe i toer dos pia a kibra. Jacob Dinter a conta mi esai. Mira, ata Jacob ta pasa. "He Jacob, tende un rato." Mama Bosji a puntrele: Kiko a socede coe mi Pedro? Ai bisa mi!

O, "Jacob a responde," O, mi no sabi sigur si el a kibra su pia, pero su pecho, esai si. Anna de Lange a conta mi, koe un wagen a pasa ariba djele, i esai ningun hende no por wanta. Un disgracia grandi!"

Anna de Lange tabata biba banda di pueblo.

Ta nada. E dos bieuw ta bai.

Ora Anna de Lange a ricibi e mama disgraciado coe algun palabra di consuelo e ta coeminza conta.

"Nan a papia berdad!....Pero e tabata sabi, koe Pedro su pechoe a kibra, ma koe un wagen a pasa ariba su curpa, esai tabata sigur. Ta mescos anto koe el a moeri caba, i com koe ta, nan por a puntra Isidoor Trapper, zapaté, pasobra di djele el a tende toer esai.

"Ma na oenda Pedro ta? Na oenda mi jioe ta" e mama ta puntra jorando.

"O, esai mi no sâ, pero Isidoor lo por bisa bo."

Un poco mas leeuw nan a mira e zapaté.

"Hé!....Isidoor!....Hé!....

El a keda para i nan ta coeminza poentra di nobo.

Trapper no tabata kere koe Pedro a moeri, pero koe el tabata bon heridá, esai si, asina alomenos Luca Pons a bisele.

I Luca Pons a tende di Phelipi Blaas, koe Pedro no a cai bao di wagen, pero koe el a cai for di wagen.

Blaas, un sneyer tabata sinta coe algun amigoe den hotel *Baril jen*. El a tende tambe koe Pedro a cai, pero di un wagen of cabai e no a tende nada di Clara Koelers koe a bisele.

Clara Koelers tabata bendedor di piscar. Nan a bai cerca djele.

"Tende," e dici coe mama Bosje. "Ata berdad. Dies minuut pasar di diez un Frederico Pas e cuchero a pidi mi esposo pa bisa boso koe Pedro a cai for di su wagen. Aworo Frederico lo pasa aki Larga nos warda, anto lo nos tende toer cos.

Porfin Pas a bini. E pober mama a coeminza conta henter e historia, pero e no a caba ainda of Pas a coeminza hari asina koe falta poco henter pueblo por a tendele.

"O, e bobonan!" e ta grita. "Awe mainta, mama bo jioe a ofrece mi un glas di serbes, Hum! i el a pidi mi, koe ora lo mi mira bo di bisa bo, koe el a haja un mal numero—numero 4. Ora mi a topa Hendrik Vluring mi a gritele di bisa bo koe Pedro *a cai aden*-esta den *milicia*- i no afor-esta for di mi wagen. Mi kier pusta, koe Pedro ta warda boso caba un cuarto di un ora na cas."

Jen di legria e dos bieeuw a bai tantoe lihe koe por na nan cas.

"O, mi jioe, mi jioe. Gracias na Dios!" e mama ta grita ora el a braza su jioe. Pedro no a comprende nada di esai i dici.

"Kiko tin mama? For di oenda bo ta bini? Si mi no a bini cas, toer carni lo a kima. Ma con toer esai larga nos bai come, anto lo nos papia."

———

die gelooven in den H. Geest, die de Geest der waarheid is, blijft het stil vertrouwen. Hier op aarde smeeken wij, arbeiden wij, kinderen der Kerk; in den Hemel woont Hij, die de ootmoedige smeekingen verhoort en den arbeid zegent, te Zijnen tijde.

Daarom hernieuwen wij op het hooge Pinksterfeest de bede: *Kom, Schepper, H. Geest.* Alleen van dien Geest der waarheid verbeiden wij de bekeering der volkeren.

———o———

DE KERK

EN HET MODERNE RATIONALISME.

III

(Slot)

De sociale revolutie heeft hare formule; deze is welbekend en wordt ons voorgelegd door een der uitstekendste Protestantsche professoren van Duitschland: „De revolutie is een algemeen systeem, een radicale theorie, die sedert 1789 zich zoekt op te dringen zoowel aan den geest als aan den wil der volken en de wetten van het publieke leven wil voorschrijven. Haar doel is alle Staten te stellen onder den wil des menschen met uitsluiting van de rechten van God. Haar fundamenteel dogma is, dat het gezag, de macht niet van God komt maar van den mensch, van het volk: hiervan uitgaande, dat de sociale orde niet geregeld wordt door de geboden Gods maar door willekeur van den mensch en der volken."

In een schoon werk over de sociale revolutie teekent Gaume haar aldus: „De revolutie is de haat tegen alle godsdienstige en maatschappelijke orde, welke de mensch zelf niet heeft gesticht en waarvan hij geen koning is en god tegelijk; zij is de afkondiging der rechten van den mensch tegen de rechten van God; zij is de filosofie van den opstand, de godsdienst van den opstand; zij is de vestiging van den opstand; zij is de vestiging van den godsdienstigen en socialen Staat op den wil van den mensch in plaats van op den wil van God. In één woord zij is God onttroond en de mensch in Gods plaats gesteld."

Dat is het eigenlijk karakter der van de sociale revolutie der 19e eeuw: de Voorzienigheid sluiten buiten het bestuur der wereld om haar te vervangen door de menschelijke rede. „Een der voornaamste en meest troostende waarheden van het Cristendom, zegt pater Ventura, is de waarheid, dat God de wereld, die die Hij door Zijne almacht en goedheid uit het niet heeft voortgebracht, door Zijne voorzienigheid bestuurt." Doch daar komt de rationalistische politiek, die God wil bannen uit de maatschappij. In plaats van het koningschap van Christus te erkennen, legt men ons het moderne principe voor, dat de sociale orde geheel onafhankelijk is van de godsdienstige: geheele ontchristelijking der volken.

Zonder bepaaldelijk het bestaan van God te loochenen, trachten sommige voorstanders en verdedigers der rationalistische politiek te doen gelooven, dat God niet tusschenbeiden komt in de zaken van deze wereld; zij ontnemen aan God Zijne noodzakelijke eigenschappen; zij dingen af op Zijne rechten; zij doen Hem in de maatschappelijke orde een belachelijke rol spelen.

Dit is een vermomd atheïsme, welks huichelarij echter niemand bedriegt. Zich vernederd gevoelend door de erkenning van Gods opperbestuur over de maatschappij, wil de menschelijke rede doen, wat de mythologie ons verhaalt van de Titans: ten hemel opklimmen en God afzetten.

En wat gebeurt nu verder? Op het oogenblik dat het rationalisme het gezag van God verwerpt als krenkend voor de vrijheid en waardigheid van den mensch, stelt het in de plaats der vereering van den waren God de vereering van den Staat-god, en men durft zeggen, dat de mensch geheel en al, met lichaam en ziel, aan den Staat moet toebehooren. Die Staatgod oefent eene tyrannie uit, die ons terugvoert tot het heidendom; toen immers offerde men alles aan hem op, zoowel in het bijzonder als in het openbaar leven.

Hoeveel waardiger echter voor den mensch is de erkenning eener voorzienigheid, ijverzuchtig zeker op hare rechten, doch vaderlijk in hare bedoelingen. Zulk een gevoel van onafhankelijkheid alleen kan voor den grooten strijd van dit leven aan de ziel de rust en de kracht geven, welke verkregen worden door de zekerheid van te strijden onder goddelijken bijstand. Een Protestantsch staatsman zegt: „Als het politiek gezag op den wil van God berust, dan heiligt God het werk van den mensch, en schenkt Hij daaraan die hooge waardigheid en die levenskracht, welke de beste instellingen er niet aan kunnen geven."

Dat vertrouwen op God overigens sluit volstrekt het wettig gebruik der rede en der vrijheid niet uit; deze ondergeschikt aan de goddelijke leiding, blijven altijd de twee essentieele voorwaarden van het maatschappelijk leven. Wij kunnen zeggen met De Montalembert: "Moet men, omdat de rede, op een dwaalspoor gebracht door valsche wijzen, beschaamd en vernederd is, omdat de vrijheid, geschandvlekt en verraden door valsche liberalen, tijdelijk schijnt ten onder gebracht, moet men daaruit besluiten, dat de Katholieken de rede moeten verloochenen en de vrijheid afschaffen? Het tegendeel is waar. Ik durf zeggen, dat nu het oogenblik daar is om beide met eerbied te hernemen, om haar de veilige toevlucht te openen, waar zij kunnen schuilen, zich reinigen, hare wonden verbinden en genezen onder de vleugels van het katholiek geloof."

De Katholieken behoeven waarlijk geen vrees te hebben voor de ontwikkeling van het verstand, en zij toonen dit door de uitbreiding, die zij allerwegen geven aan het onderwijs. Niet onder hen vindt men de heftigste tegenstanders der gezonde rede en der ware vrijheid. Want van waar komt tegenwoordig de onderdrukking? Met behulp of van de pers of van de tribune zoekt het politiek rationalisme met alle kracht het door Katholieken gegeven onderwijs te vernietigen en de vrije werking van den godsdienst op de maatschappij te verhinderen. Het is dus niet de eerbied voor de rede en de vrijheid, die ons verdeelt, maar het geloof in de bovennatuurlijke orde. Dat is inderdaad de fundamenteele kwestie, welke in onze dagen wordt behandeld; er is geen belangrijker onder het dubbel opzicht van princiep en gevolgen; er is er geen, die meer tegenovergestelde meeningen te voorschijn brengt.

Terwijl de vijanden der H. Kerk haren toestand als wanhopig beschouwen, stelt de Katholiek in haar en in hare toekomst een kinderlijk vertrouwen. Terwijl het rationalisme de H. Kerk meent te begraven in een kuil, door onmatigen haat gedolven, blijft evenwel dat graf ledig, wijl de H. Kerk deelt in de onsterfelijkheid van haren uit den dood verrezen Stichter. Terwijl het rationalisme uitroept: wij willen niet, dat God over ons regeert! gaat de H. Kerk voort Hem aan te roepen, die leeft en heerscht in de eeuwen der eeuwen. Dat is een troostend schouwspel voor den Christen, een schouwspel, dat zijn geloof aan het bovennatuurlijk bestuur der wereld rechtvaardigt.

Nooit toonde zich de maatschappij krachtiger door de overwinnigen der wetenschap door de toename der stoffelijke welvaart, door de hervorming harer instellingen, door de volmaking harer wetten, door de samenstelling harer staande legers en door de vernielende kracht harer bewapening. En toch: de H. Kerk, zonder wereldlijke macht, zonder leger, zonder schatkist, overheerscht al de sociale krachten, tegen haar gewapend, enkel en alleen door de zedelijke kracht, welke door Montalembert genoemd wordt: hare onverwinnelijke zwakheid. En van waar komt haar die zedelijke kracht? Zij put die uit hare goddelijke instelling, uit hare onwankelbare getrouwheid aan de onveranderlijke princiepen, die haar leiden, uit haar geloof aan de bovennatuurlijke orde. Verre van de H. Kerk haren invloed te verwijten, moest men haar zegenen en helpen in haren arbeid tot herstel der maatschappij, een herstel dat alleen mogelijk is door Christus.

Gelijk de H. Kerk in het verledene gedaan heeft, zoo zal zij nog eens de wereld redden van de barbaarschheid, die dreigt ingevolge de uitingen van het socialisme [gevaarlijkste phase van het rationalisme] dat de sociale orde wil vernietigen en haar vervangen door droombeelden der waanzinnigheid. Hoe dat socialisme te overwinnen? Slechts het Christendom is in staat het probleem der sociale kwestie op te lossen. Op alle Katholieke congressen wordt dit erkend en uitgesproken, en onze roemrijke Paus verkondigt diezelfde waarheid in zijne Encycliek *Rerum novarum.* Neen niet de berekeningen der wetenschap, niet de systemen der regeeringen, niet de onderdrukking door het brutale geweld zullen de maatschappij gezond maken, maar de herstelling van den Christelijken geest. Ongelukkiglijk heeft men dien geest laten verloren gaan onder het volk. Men gevoelt dan ook, dat een uiterste crisis op handen is. Om die crisis te bezweren, is eene ruime toepassing noodig van het princiep der liefde; zij is geroepen om de ware beschaving te redden.

Aan den eenen kant strijdt het socialisme, dat alles omverwerpt zonder iets te hervormen, en dat, opgaande in absurditeit, tot zulke schrikwekkende leeringen is gekomen, dat men zeggen moet: zij zijn uit de hel voortgekomen. Aan den anderen kant strijdt de liefde met hare goddelijke ingevingen; want de liefde is de sociale uiting der tegenwoordigheid Gods onder de menschen.

Laat dan de liefde rondgaan en handelen; evenals haar goddelijk toonbeeld zal zij rondgaan al weldoende.

NIEUWSBERICHTEN

CURACAO.

De Gouverneur is verhinderd Zondag 24 Mei a. s. bezoeken af te wachten.

De Adjudant van den Gouverneur,
VAN WINGEN.

Bij Koninklijk besluit is aan den heer W. Henriquez, consul van Spanje op Curaçao, vergunning verleend tot het aannemen van het ordeteeken van commandeur der orde van Isabella la Católica, hem door de Koningin-Regentes van Spanje geschonken.

———

Jl. Woensdag werd de geachte Familie van den Heer J. P. Evertsz Lz., directeur der Aruba-phosphaatschappij, verblijd met de behouden terugkomst van haar eenigen zoon, den Heer J. F. Evertsz, M. E., die die na schitterend volbrachte studiën aan een met roem bekende polytechnische school in de Ver. Staten van Noord-Amerika, het land der uitvindingen en machinerieën, eenigen tijd in het ouderlijk huis denkt door te brengen.

Na in Maart van het loopende jaar uitmuntende eindexamens te hebben afgelegd aan het *Stevens Institute of Technology,* te Hoboken, New Yersey, waar de Heer J. F. Evertsz in vier jaren tijds zijne studiën voltooide, verwierf hij, met een proefschrift, hetwelk door de desbetreffende faculteit zeer gunstig werd beoordeeld den graad van "Mechanical Engineer."

Wij wenschen den Heer J. F. Evertsz M. E. van ganscher harte geluk met de bekroning zijner studiën en hopen, dat er zich weldra een arbeidsveld voor hem moge ontsluiten, waar zijn kennis en talenten zich ruimschoots kunnen doen gelden.

———

In dank melden wij de ontvangst van den *"Discurso de Orden"* door den Heer Don M. Pimentel Coronel uitgegeven ter drukkerij der Heeren A. Bethencourt é Hijos.

———

Bij Gouvernements-beschikking dd. 15 dezer maand No. 269 is aan den Ambtenaar van recherche op Aruba, J. H. Beaujon, tot herstel van gezondheid twee maanden binnenlandsch verlof verleend.

———

Bij Gouvernements-beschikking dd. 15 dezer maand No. 270 is de persoon van Nicolaas Delmina, benoemd tot hulpbrievenbesteller.

———

Bij Gouvernements-beschikking dd. 20 dezer maand No. 280 is aan den brievenbesteller I. N. Heizer, een maand binnenlandsch verlof verleend.

———

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

José Rivero, Captain Leisine, Hortensio Ferrer, Adelina Melian, Jose E. Barrena, Ortelio Luzardo Perreira, Abigailia Wawoe, Mery Estebes de Nieves, Henry D. Henriquez, Delvalle & Correa, Cornelius Blondel (aang.), C. Henriquez (aang.).

NEDERLAND.

De Koninginnen te Amsterdam

De audiëntie, welke de Regentes te Amsterdam ten paleize op den Dam verleende, werd door ongeveer duizend personen bezocht. In den omtrek van het Paleis heerschte mede eene groote bedrijvigheid door het aanen afrijden der rijtuigen en door de vele nieuwsgierigen, die de uniformen bewonderden en wachtten, of de jonge Koningin zich voor de vensters zou vertoonen. Werkelijk stelde de Koningin de wachtende menigte niet teleur. Nu en dan verscheen zij voor het bekende venster aan den rechtervleugel, knikte het publiek vriendelijk toe, en overal zag men petten en hoeden zwaaien en hoorde men een daverend gejuich. Tegen elf uur kwamen de scholieren van de Hoogere Burgerschool aan de Weteringschans op den Dam een ovatie brengen en zongen uit volle borst de volksliederen. Met een vriendelijk lachje wuifde koningin Wilhelmina de jongelui toe, die na de ovatie zich weder in optocht door de Kalverstraat naar de school begaven.

De koningin zat reeds in den vroegen morgen in licht groen toilet voor het raam te teekenen, rustig alsof het op het Loo was.

De audiëntie duurde iets langer, dan waarop gerekend was, en zoo werd het kwart over vieren, eer de Vorstinnen den rijtoer door de stad ondernamen.

—H.M de Koningin-Regentes heeft besloten den opperceremoniemeester der Koningin, mr. M. W. Baron du Bellinchave, afte vaardigen naar Z. M. den Keizer aller Russen, ter gelegenheid der kroningsplechtigheid te Moskou.

Aan den buitengewonen ambassadeur zijn toegevoegd de heeren H. W. J. E. baron Taets van Amerongen, kamerheer der Koningin, jhr. A. S. E. van Tets, ritmeester, adjudant der Koningin, en J. H. F. graaf Du Monceau, eerste luitenant, ordonnans officier der Koningin.

BUITENLAND

Italie.—In het laatst van April ontving de H. Vader in de Loggiazaal 2500 pelgrims uit verschillende Italiaansche bisdommen. Na de Mis verleende de Paus hunnen leiders audientie; er heerschte veel geestdrift.

Van Rome begeven de pelgrims zich naar Pompeï om het wonderbeeld der Moeder Gods te vereeren, en van daar naar Nicera dei Pagani, de geboortestreek van den H. Alfonsus de Liguori, om den 25sten verjaardag zijner verheffing tot Kerkleeraar te vieren.

— De ingenieur Solutore Avventore Zola, stichter en souverein grootmeester der maç. Egyptische orde, die gedurende 30 jaren tot de sekte behoorde, heeft zijne dwaling te Rome afgezworen voor Mgr. Sallua, commissaris van het H. Officie.

De in tegenwoordigheid van twee

getuigen afgelegde formule van afzwering is in den *Osservatore romano* openbaar gemaakt. Het is de gewichtigste van dezen aard sinds die, welke onderteekend werd door lord Ripon, vroeger grootmeester der Engelsche vrijmetselarij, nu een der kloekste Katholieken van Engeland.

—Eveneens is Gravin Nelson onlangs katholiek geworden, wier zoon haar hierin reeds eenige jaren geleden was voorgegaan. Ook een aalmoezenier van de High Church, de Rev. Henry Cross keerde in den schoot der Kerk terug.

Frankrijk. — De *Jour*, het orgaan van den gevallen minister-president Bourgeois, geeft te verstaan, dat de president der Republiek, Felix Faure, door de Kamermeerderheid tot aftreden zal worden gedwongen.

Er beginnen zich teekenen te vertoonen, die aan eene naderende revolutie doen gelooven. Te Parijs en te Marseille hebben zich „comités van openbaar welzijn" gevormd die met elkander in verbinding staan. Dat van Marseille heeft ernstig beraadslaagd over de vraag, of men den prefect niet zou oplichten. De troepen liggen geconsigueerd.

—Sommige bladen gaan zoo ver, dat zij, geen uitkomst ziende, gelooven, dat het oogenblik eener sociale revolutie niet ver meer af is. Reeds wordt nu te Parijs zekere revolutionnaire woeling waargenomen, en zijn een 25-tal personen gearresteerd, omdat zij een demonstratie hielden tegen den Senaat. Natuurlijk zijn zij weer spoedig losgelaten. Het gezag verzwakt zich zelf onophoudelijk, wat de anarchisten alle vrees doet verliezen. Men sprak zelf van eene reusachtige manifestatie op 1 Mei, welke tegen den Senaat gericht zou zijn, maar daarvan is gelukkig niets gekomen.

Hoe druk de Parijzenaars zich ook thans met de politiek bezighouden, zij hebben eenige afleiding gekregen door de aankomst van den Bulgaarschen vorst Ferdinand. Hij werd aan het station door een vertegenwoordiger van president Faure en het Turksche gezantschap ontvangen en bezocht weldra het Elysee, versierd met het Legioen van Eer, hem door Faure geschonken. De president had met hem in tegenwoordigheid van Bourgeois en den Bulgaarsche minister een onderhoud,dat bijna een uur duurde. Bulgaarsch-Russische en Fransch-Russische zaken zullen bij dit onderhoud wel het onderwerp geweest zijn. De Vorst kwam uit Rusland. (Zie beneden).

— Het nieuwe Fransche Ministerie Méline trad voor de Kamer met eene "verklaring" op, waarin gezegd wordt, dat men eene staatkunde van kalmeering wil volgen en zijn best zal doen tusschen de Openbare Machten de noodzakelijke overeenstemming te handhaven. Zonder den Senaat laat zich geen wetgevende arbeid verrichten of regeeren. Met feiten heeft men hier te rekenen, niet met noodelooze en niets gevende theorieën. Wij doen derhalve — dus vervolgde het Ministerie zijne rondborstige en kloeke verklaring — een beroep op uwen goeden wil om alle sporen der laatste twisten uit te wisschen. Wij zullen u eene reeks van rijpelijk overwogen hervormingen in democratischen geest voorleggen, die aanstonds verwezenlijkt kunnen worden. Ook de wetten ten dienste der arbeiders moeten gereed komen. De fiscale hervorming verlangt evenzeer eene spoedige regeling, en wij zullen daartoe eene betere verdeeling van lasten en bezuinigingen voorstellen. „Wij willen" -- dus luidde de verklaring verder—„het ingewikkeld samenstel onzer administratie vereenvoudigen en zullen alle aandacht wijden aan den landbouw. Het werk der nationale verdediging zullen wij vervolledigen en een koloniaal leger scheppen. Met kracht zullen wij wet en orde handhaven en eene staatkunde volgen van arbeid en vooruitgang. Deze staatkunde heeft zoowel wat het binnenland als wat het buitenland betreft vele voordeelen en heeft reeds aan Frankrijk getrouwe en kostbare bondgenootschappen doen verwerven. Laat ons opwindende dicussies vermijden! Frankrijk is het moede al dat drijven aan te zien en dorst naar vrede en rust. Wij vertrouwen, dat gij ons begrijpen zult, en dat gij gevolg zult geven aan ons beroep op ulieden!" Met levendige toejuichingen werd deze verklaring door de beide Middenpartijen ontvangen. Slechts op de banken der Uiterste Linkerzijde werd eenig gemor vernomen. De oud-minister Goblet maakte zich van die ontevredenheid de tolk. Dit Ministerie, zeide hij, was gevormd in strijd met alle parlementaire regelen (*hevige interrupties*). Hij noemde het zelfs eene grondwetsschennis en riep het Ministerie, dat hij een Ministerie van verzet noemde, deswege ter verantwoording. Wij vreezen geen ontbinding—dus besloot hij—en hopen, dat de Kamer aan hare vroegere besluiten niet ontrouw worden zal. In het langdurig en zeer levendig debat, dat zich nu, ondanks het in de „verklaring" op de Kamer gedaan beroep, ontspon, verweet de afvaardigde Deschanel aan het vorig Ministerie (Bourgeois) zijne oneerlijke staatkunde, terwijl de afgevaardigde Ricard daarentegen het nieuwe Kabinet, en vooral minister Barthou, met verwijtingen overstelpte. Een ander lid drong aan op grondwetsherziening. Hierop antwoordde Minister-President Méline, dat dit geen zaak was om zoo maar terloops af te doen. Wat de samenstelling van het Ministerie betreft, uit precedenten bewees hij, dat hier niets ongebruikelijks geschied was. Met het Kamerbesluit van 25 April was de „verklaring" van het nieuwe Kabinet ook geenszins in strijd. Het is aan twijfel onderhevig, dat een Kabinet hetwelk zich niet stoort aan een votum van den Senaat, zich ook niet zou kunnen gaan storen aan een votum der Kamer. Wanneer het dit laatste deed, zou het in staat van beschuldiging kunnen gesteld worden; wanneer het zich verzet tegen den Senaat, kan een Kabinet niet blijven door-regeeren; dan moet het aftreden. Harmonie tusschen de Openbare Machten is absoluut noodzakelijk. Wij zullen de staatkunde vervolgen, waarin wij 20 jaren lang gelukkig slaagden en de fouten vermijden, die der Republiek zouden kunnen schaden. De gevallen Minister-President Bourgeois deed alsnu nog een heftigen aanval op den Senaat, waarop zijn opvolger, Méline, hem vroeg, waarom hij dan niet zelf Kamer-ontbinding had voorgesteld en grondwetsherziening doorgedreven. In 't eind ging men tot stemming over, en nadat met 279 tegen 251 stemmen besloten was niet de prioriteit te geven aan eene, door den radicalen afgevaardigde Ricard voorgestelde motie, verklaarde de Minister-President Méline zich te vereenigen met eene motie, door den afgevaardigde Bozerian voorgesteld en waarin verklaard werd, dat de Kamer, den voorrang harer geboorte uit het algemeen stemrecht handhavend, zich vereenigt met de door de Regeering uitgesproken gevoelens. Het 1e gedeelte dezer motie werd met algemeene stemmen goedgekeurd, het 2e bij stemming op de tribune, met 231 tegen 196 stemmen. (*Langdurige toejuiching in het Centrum*). De motie in haar geheel werd daarna met 299 tegen 256 stemmen goedgekeurd, waarna de Kamer zich tot 29 Mei verdaagde. De radicale en socialistische leden vergaderden aanstonds na afloop der zitting, om een heftig manifest tegen den Senaat op te stellen, dat door het geheele land verspreid zal worden. Daarin wordt de meerderheid der Kamer van „verraad" beschuldigd en van het overleveren des lands aan „de reactie." Het stuk eindigt met eene oproeping aan allen, „om de in gevaar verkeerende Republiek en het bedreigd algemeen stemrecht te hulp te komen."—In den Senaat werd de voorlezing der ministerieele verklaring met een dubbel salvo van toejuichingen begroet. Met 214 tegen 42 stemmen besloot men hierop de grondwetsherzienings-voorstellen niet in behandeling te nemen en verdaagde zich vervolgens, in afwachting van de besluiten der Kamer.

Engeland. — Cornelius Herz wordt niet uitgeleverd, aldus is beslist door de rechtbank van Bowstreet gepresideerd door Sir John Bridge. De rechter verklaarde, dat er geen reden bestond de vervolging voort te zetten, aangezien men niet kan verwachten, dat een enkele jury het schuldig zou uitspreken. De moeilijkheid van deze zaak was vooral gelegen in den langen tijd, die sedert den dood van baron Reinach verloopen is. Sir John Bridge was van oordeel, dat, indien hij in dien zin besliste, hij gedwongen zou zijn Herz in de gevangenis te zetten, en met het oog op zijn toestand was dat onmogelijk. Ten slotte constateerde de rechter, dat dit een der treurigste zaken was die hij ooit onder handen had gehad en hij betuigde diep medelijden te hebben met mevr. Herz en hare kinderen.

—De *Daily News* verneemt, dat president Kruger oorspronkelijk 3 millioen p. st. schadevergoeding van de Chartered Company heeft gevraagd. In den loop der onderhandelingen is het bedrag tot anderhalf millioen verminderd.

—Wat de Roomsche Kerk is, mogen de anti-clericalen leeren van het hoofd der Engelsche *positivisten* of *ongeloovigen*, den heer Frederik Harison. Hij gaf onlangs het volgende getuigenis:

„Het Katholicisme is logisch, de eenig mogelijke en zedelijke religie; de Katholieke Kerk is de voornaamste, de meest karaktistieke en de duurzaamste vorm van het Christendom."

Rusland—Vorst Ferdinand is in gezelschap van zijn ministers Stoiloff te St. Petersburg aangekomen. Aan het station werd hij ontvangen door grootvorst Wladimir, den generaal commandant van het keizerlijk hoofdkwartier, den adjunct van het ministerie van het keizerlijk huis, den gouverneur van St.-Petersburg enz., en een deputatie van de Bulgaarsche kolonie. De vorst inspecteerde met grootvorst Wladimir de eerewacht, waarvan de muziek het Bulgaarsche volkslied speelde.

In het Winterpaleis bood generaal Tschermajeff den vorst brood en zout aan, en tevens een prent van de H. Maagd als geschenk voor prins Boris.

Vervolgens bracht de vorst een bezoek aan grootvorstin Wladimir en reed toen met een hoofdofficier naar Zabaje Selo, waar hij in het Alexandrowsky paleis door den keizer en de keizerin werd ontvangen.

Daarna was er ter eere van vorst Ferdinand van Bulgarije galadiner in het Winterpaleis, waaraan de keizer en de keizerin met gevolg, prins Lobanoff, de vleugel-adjudant van den Sultan, Mehement-Ali, en anderen deelnamen. De keizer bracht een toost uit op den Sultan en daarna op vorst Ferdinand en prins Boris.

Na afloop bezocht vorst Ferdinand de voorstelling in den schouwburg.

— De vorst van Bulgarije heeft andermaal een bezoek gebracht aan den keizer en de keizerin te Zarskoje-Selo. De Czaar verleende den vorst het groothuis der Wladimir-orde 1e klasse, een onderscheiding, die zelfs den grootvorsten slechts in bijzonder gevallen ten deel valt. Daarna is de Vorst naar Parijs vertrokken.

—De Czaar heeft besloten, dat Mgr. Agliardi, de vertegenwoordiger van Z. H. Paus Leo XIII bij de kroningsplechtigheden te Moskou, den voorrang zal hebben boven de buitengewone gezanten van alle andere souvereinen. Daarmee wordt de sinds Catharina II in Rusland bestaande traditie gehandhaafd.

Oostenrijk.— Omtrent den in Pesth overleden en wegens zijn philantropie algemeen bekenden *richard* baron Hirsch, wordt uit Weenen o. a. het volgende geschreven aan de *N. R. Ct.*:

„Zijn groot fortuin, dat op fr. 600 millioen geschat wordt, had hij verdiend bij den aanleg der Turksche spoorwegen, die Hirsch rijk, maar tal van menschen arm gemaakt hebben. Hirsch was terecht van meening, dat de Oostenrijksche regeering er veel aan gelegen moest zijn om een rechtstreeksche spoorwegverbinding tusschen Weenen en Konstantinopel tot stand te brengen, ten einde daardoor een tegenwicht te erlangen tegen de Engelsche concurrentie, die van de Turksche haven uit den Oostenrijkschen handel, met zijn slechte verbindingen te land, dreigde te verpletteren. Om den steun der regeering te verwerven werd Hirsch Oostenrijker, en wist zich met von Beust op zoo'n goeden voet te stellen, dat hij de toestemming kreeg tot het uitgeven van bijkans twee millioen Turksche loten van fr. 400 per stuk. In den laatsten Oosterschen oorlog echter ging de Porte bankroet, waardoor het Oostenrijksche publiek bij die loten millioenen te kort kwam.

Daarenboven was baron Hirsch beginnen te bouwen van Constantinopel en Saloniki af, en nu brak de oorlog juist uit toen het moeilijkste en duurste gedeelte van het werk, namelijk 't voortzetten der lijn over den Balkan in de richting naar den Donau, nog gedaan moest worden. De verdere aanleg werd gestaakt, en dat had ten gevolge dat die lijnen in plaats van de Oostenrijksche handel en industrie te bevorderen, juist het tegendeel bewerkten, daar de Engelsche waren nog dieper en makkelijker dan vroeger uit de zeeplaatsen het achtergelegen land konden bereiken, terwijl Oostenrijk nog niet verbonden was. Toen eindelijk een jaar of zeven geleden de heele lijn klaar was, hadden de Engelschen zulk een voorsprong erlangd, dat de kans om ze te bestrijden verkeken was.

„Die transactie, waarbij alle deelhebbers veel geld verloren hadden en waarbij Hirsch alleen had geprofiteerd, bezorgde aan dezen een heel slechten naam, dien hij later door het uitoefenen van weldadigheid op groote schaal trachtte uit te wisschen. Overigens een origineel, die baron Hirsch, want hij, die over zoovele millioenen beschikte en ze uitgaf, kon op een cent dood blijven. Daarover doen de ongeloofelijkste verhalen de ronde. Zoo zond hij eens zijn secretaris naar Weenen, om fr. 50,000 te doen toekomen aan de noodlijdenden in Tokay, die door den grooten brand in hun stad bijkans alles verloren hadden; hij beval den man om niet aan het station een rijtuig te nemen, maar een eindje verder, op een andere standplaats, omdat rijtuigen daar 20 kreuzer goedkooper waren. Een ander maal nam hij twee kaarsen, die hem in een hotel voor f 1 per stuk waren aangerekend, eenvoudig mede."

—Uit Weenen wordt gemeld, dat de Keizer Dr. Lueger verzocht heeft voor de benoeming van burgemeester te Weenen te bedanken, opdat de regelmatige toestand zou terugkeeren. Dr. Lueger, wordt er bijgevoegd, heeft zich gaarne geschikt naar de wenschen van zijnen keizerlijken Gebieder.

Perzië.—Uit Teheran in Perzië komt een treurig bericht: de vorst van dat land is vermoord. De Shah bezocht om 2 uur in den middag den grafkelder van den Shah Abdul Azim, welk gebouw op 5 mijlen afstands van Teheran gelegen is. Op het oogenblik, dat hij het wilde binnentreden, vuurde een man een pistool op hem af en trof hem in de hartstreek. De gewonde vorst werd per rijtuig naar zijn paleis gebracht, en de geneesheer van het Duitsche gezantschap ontboden om hem hulp te verleenen. Toen de dokter verscheen omstreeks 4 uren, was de vorst reeds overleden; de geneesheer kon slechts den dood constateeren. Wat aanleiding tot dezen moord heeft gegeven wordt niet gemeld. De moordenaar wordt een dweeper genoemd, behoorende tot de secte der babis.

Men herinnert zich dezen Oosterschen vorst die meermalen een reis in Europa deed en ook op een dier reizen de hoofdstad van ons land bezocht.

Nassr-Ed-Din was een van de oudste vorsten der wereld. Den 6 Mei a. s. hoopte hij zijn gouden jubilé als Shah van Perzië te vieren. Heeft hij in 1873, 1878 en 1889 Europa bezocht, hij was voornemens het weder in dit of het volgende jaar te doen. Hij is het 5e Staatsopperhoofd in deze eeuw, dat vermoord werd: in 1864 en 1881 de presidenten van de Vereenigde Staten Lincoln en Gar-

field. In 1881 Alexander II keizer van Rusland, en in 1894 de president der Fransche Republiek Carnot.

—De moordenaar van den Shah van Perzië is een der overblijfselen van eene secte, door den overledene vorst reeds voor 40 jaar bijna geheel uitgeroeid: hij heet Reza en wordt een mollah genoemd. Nog zegt men, dat hij behoort tot ontevredenen, in den laatsten tijd ontstaan door de duurte der levensmiddelen. De Shah laat verscheidene zoons na, waarvan de oudste reeds 17 kinderen heeft. Onder die zoons zou groote verdeeldheid heerschen omtrent de opvolging, en hierdoor zou de toestand niet zonder gevaar zijn. Reeds wordt gemeld, dat Rusland geen strijd op zijne grenzen zal dulden, wat doet denken aan een burgeroorlog. Wellicht een goede kans voor de Russen, om zich naar den kant van Perzië uit te breiden. Engelsche bladen spreken reeds van eene Perzische quaestie en gelooven, dat die niet zonder invloed op de Europeesche zaken blijven zal. •

APRENDIENDO EL ALFABETO.

Nunca me olvidaré cuando (siendo colegial) me llamaron para aprender las letras del alfabeto. ¡Oh, Dios mios, Dios mío! ¡Qué sufrimiento de espíritu y de cuerpo el que sentí al tener que pasar por tan odiosa tarea. Me parecía á mí que nunca podría aprender tales letras, luego que aprendía la segunda letra olvidaba la primera y de esta manera me sucedía lo mismo con las demás. En mi pesar mojaba el libro con lágrimas y en mi cólera y disgusto lo arrojaba al suelo y lo pisoteaba; pero cuando al fin pude retener en mi imaginación el alfabeto, la operación de aprender á agrupar las letras en palabras se me hizo más fácil; mas la tarea pesada en todas las cosas es posesionarse del principio vital que exista. ¿No es verdad? Todos diremos que sí, pues bien entonces vamos á copiar una carta y hagamos la aplicación de su teoría.

"Durante varios años", nos dice un cliente, que sufría de un padecimiento que ni yo ni los doctores que me asistian, podían definir. Comenzaba con un mal estar general, debilidad, pérdida de apetito, augustia después de comer y dolores en el pecho y espalda; algunas veces me pasaban bochornos de calor seguidos de frío, la boca y la lengua forradas con materia blanca y gastado el sentido del sabor. No teniendo gusto natural para comer, perdía carne y fuerzas. Cuando más progresaba el dolor, tanto más afectaba la acción de mi corazón y mi respiración. La respiración se hacía más corta y el corazón me batía y palpitaba al punto de hacerme temer que me iba á morir de mal de corazón; después me sobrevinieron dolores en los riñones, en la parte baja de la espalda que eran con frecuencia muy agudos y alarmantes. Apenas necesitaría decirles que todo esto me mortificaba y deprimía mi espíritu de tal manera que me era imposible atender á mi trabajo.

"Después de algún tiempo determiné por conveniente dirigirme á Barcelona y entré en el Hospital de Santa Cruz de aquella ciudad, permanecí en él tres meses; durante el segundo mes me dió un ataque de parálisis en las piernas que afortunadamente aplicándome la electricidad, cedió en gran parte. Durante el tercer mes había mejorado un tanto en mi estado general de salud y regresé á Lloret donde trabajé lo mejor que pude por cerca de cinco meses, mas esta mejoría fué corta, mi padecimiento me volvió con gran fuerza y me ví obligado otra vez á ir al hospital. Allí permanecí dos meses y no encontrando alivio alguno regresé á casa otra vez, esta vez, ya tan desanimado y triste como pudiera figurárselo.

"Mas habiendo leido de las notables curaciones que hacía el Jarabe Curativo de la Madre Seigel, supliqué al farmacéutico de Lloret, Don Exequiel Botet, que viniera á verme y le pregunté si me aconsejaba á que tomase el Jarabe. El resultado fué que comencé á tomarlo siguiendo las instrucciones.

"Tomé en todo muchas botellas, pero el resultado que me produjo este remedio fué maravilloso. *Me convirtió completamente en otro hombre.* Hoy todos mis padecimientos han desaparecido y como y trabajo lo mismo que ántes de que tuviera esta enfermedad.

"Acabo de ir á ver hoy al señor Botet y quedé sorprendido de verme tan cambiado y alegre. Viendo la gente lo que el Jarabe Curativo de la Madre Seigel me ha hecho, todos lo piden y dicen que usarán esta medicina tan mágica. Uds. tienen mi consentimiento para publicar esta carta. (Firmado) Salvador Masjuan, Lloret de Mar, Provincia de Gerona, 24 de Mayo de 1895."

Ahora pués veamos en que nos interesa á nosotros este caso. ¿Cuál es la verdad fundamental de él? Es esta, que Don Salvador Masjuan había sido por largo tiempo víctima de esa enfermedad sutil — indigestión ó dispepsia; los síntomas comprueban que la fermentación del alimento no dijerido en el estómago envenenó su sangre y finalmente fué la causa de todos los decaimientos locales que nos ha descrito. Los primeros tratamientos no sirvieron porque no fueron dirijidos al *real y verdadero sitio de la enfermedad*, al estómago. Es inútil tomar medicina por meros síntomas, debemos saber y curar sus *causas*. Saber estas es saber el alfabeto de todas las enfermedades, pués un 99 por ciento de nuestros padecimientos no son otra cosa que dispepsia en disfraz.

La gente muere sin cuidarse porque no saben de que padecen. Llámesele dispepsia y se habrá casi acertado la verdad y para su curación radical y duradera, no hay ningún otro remedio en la tierra que pueda compararse con la preparación que contiene esperanza y salud y que bajo otro nombre es el Jarabe Curativo de la Madre Seigel.

(2)

Bekendmaking

De publieke verkoop van ZILVEREN en GOUDEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank* van 1 Juli t/m 31 December 1893, onder N°. 5278 C t/m N°. 9381 C, zal plaats hebben op Donderdag den 28 Mei a.s. en volgende dagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, 21 Mei 1896.
De Voorzitter,
M. P. CURIEL.

ANUNCIO

Bendementoe di PREENDANAN koe tin placa fiá ariba nan na *Spaar- en Beleenbank*, esta esnan for di 1 di Juli té 31 di December 1893 bao di N°. 5278 C té N°. 9381 C lo toema lugá dia Juebes 28 Mei i dianan koe ta sigui.

Ta jama interesadonan di bin paga nan interes afin di evita nan bendementoe.

Curaçao, 21 di Mei 1896.
President,
M. P. CURIEL.

TYD-TAFEL.

DE STOOMSCHEPEN VAN "THE RED D LINE"

TUSSCHEN

NEW-YORK.

LA GUAYRA, PUERTO CABELLO, CURAÇAO, CORO EN MARACAIBO

1896	Caraças		Venezuela		Philadelph.		Caracas		Venezuela		Philadelph.	
Vertrekt van NEW YORK....	April	4	April	15	April	25	Mei	5	Mei	14	Me	26
Komt aan te CURAÇAO	"	10	"	21	Mei	1	"	11	"	20	"	29
Vertrekt van "	"	11	"	22	"	2	"	12	"	21	"	30
Komt aan te PTO. CABELLO	"	12	"	23	"	3	"	13	"	22	"	31
Vertrekt van "	"	13	"	24	"	4	"	14	"	23	Juni	1
Komt aan te LA GUAYRA..	"	14	"	25	"	5	"	15	"	24	"	2
Vertrekt van " ..	"	17	"	28	"	8	"	18	"	27	"	5
Komt aan te PTO. CABELLO	"	18	"	29	"	9	"	19	"	28	"	6
Vertrekt van "	"	18	"	29	"	9	"	19	"	28	"	6
Komt aan te CURAÇAO	"	19	"	30	"	10	"	20	"	29	"	7
Vertrekt van "	"	21	Mei	1	"	11	"	20	"	30	"	9
Komt LA GUAYRA aan .... om passagiers en *Mails* aan wal te zetten en in te nemen	"	22	"	2	"	12	"	21	"	31	"	10
Komt aan te NEW-YORK....	"	28	"	8	"	18	"	27	Juni	6	"	16

Stoomschip Mérida.

Vertrekt van CURAÇAO....	April	11	April	22	Mei	2	Mei	12	Mei	21	Mei	30
om t aan te MARACAIBO....	"	12	"	23	"	3	"	13	"	22	"	31
Vertrekt van "	"	18	"	28	"	8	"	17	"	27	Juni	6
Komt aan te CURAÇAO......	"	19	"	29	"	9	"	18	"	28	"	7

De Stoomschepen van deze lijn zijn expresselijk in Philadelphia voor deze vaart gebouw en hebben zeer geriefelijke kajuiten voor passagiers.

RIVAS, FENSOHN & Cia.,
Agenten.

IMPRENTA DE LA LIBRERIA · S. A. BETHENCOURT E HIJOS, CURAÇAO